

SUMARI

Tarifa plana de porro i altres avenços	7
Conte amb bruixa i Tramontina	19
L'intermediari.....	27
Un belga a casa.....	35
Tetes.....	45
L'estratègia de la banderola	51
Basdala	59
<i>Backstage</i> d'un miracle menor	71
Messi és un gos.....	77
La mare de totes les desgràcies	83
L'un per l'altre	91
Electrodomèstics	99
Canelons	107
El segon calaix.....	115
Finlàndia.....	123
Els nostres dominis.....	129
Paperets.....	135
Hostes i amfitrions	147
La veritable edat dels països	153
El mòbil de Hansel i Gretel	157
10,6 segons.....	163
La Julieta em va guanyar sis llibres.....	177
Una cosa per recordar	183
<i>Gaussian blur</i>	191
Una alarma inesperada	201
La maleta d'en Lionel	209

TARIFA PLANA DE PORRO I ALTRES AVENÇOS

EL 12 DE SETEMBRE DE 2098, el Woung viatjarà per segona vegada en el temps. Sempre, des de petit, havia volgut conèixer el seu rebesavi, perquè el Woung també és escriptor, un jove escriptor de vint-i-tres anys. En arribar a aquesta època, el Woung em deixa un missatge al contestador: «Hola, busco l'Hernán Casciari, em dic Woung. Vostè no em coneix però jo sí... Voldria veure'l. Truqui'm, si us plau», i em dona el número d'un telèfon mòbil.

—Deu ser un lector d'*Orsai* —em diu la Cris, mentre canvia els bolquers a la Nina—, el que és estrany és que sàpiga el número del fix. Aquesta gent generalment et truca al mòbil.

—O ni això.

És cert. Alguns lectors solen contactar amb mi per quedar per dinar al FreeWay o coses per l'estil, però sempre ho fan per correu electrònic al principi, tímidament. Mai no truquen a casa, mai diuen «voldria veure'l». Però a mi m'estranyaven més altres detalls:

—El que m'estranya també és el nom, —li dic—: nom xinès, accent argentí. I, a més, em tracta de vostè, però té veu de noi jove.

Com que soc una mica poruc amb els desconeguts i una mica indiferent amb els desvergonyits, no el vaig trucar ni res. Llavors van passar tres dies, i dilluns (ahir) va sonar

un altre cop el telèfon. Aquesta vegada jo era a casa jugant amb la Nina.

—Soc en Woung, que hi ha l'Hernán Casciari?

—Jo mateix.

—Necessitaria veure'l —em diu—. Me'n torno aquesta nit i només he fet el viatge per conèixer-lo a vostè. Si no li molesta passo per casa seva d'aquí a una estona.

—No sé si podré estar per tu, la meva dona no hi és i joestic amb la meva filla, i és un cacau si ve gent...

—Millor, molt millor —em diu—. També vull veure la besàvia.

—Quina besàvia?

—L'hi explicaré quan ens veiem. Si us plau, Hernán. Serà una estona i prou, ens prenem uns *mates*, parlem una mica i me'n vaig.

Això del *mate* em dona una certa tranquil·litat.

—Bé, doncs, no ho sé, com vulguis. Et passo l'adreça, tens alguna cosa per apuntar-la?

—Soc aquí a prop, a la Sagrada Família, i l'adreça me la sé de memòria des de l'altra vegada —em diu—. Ara mateix toco el timbre. Vostè vagi posant l'aigua a escalfar.

Gairebé no vaig tenir temps de pensar com podia ser que tingués la meva adreça «des de l'altra vegada». Quina altra vegada? No havia passat ni un minut des de la conversa telefònica que l'interfon ja sonava. En comptes d'obrir des de dins, com faig sempre, vaig sortir fora per tafanejar quina cara tenia el convidat, des de la porta del carrer.

El que vaig veure va ser un noi mig xinès, oriental barrejat amb cristià, d'aquesta gent híbrida que hi ha ara, aquesta gent moderna i cosmopolita. Ben vestit, això sí, i amb un mig somriure gegant a la cara. Em saludava amb la mà.

Li vaig obrir la porta amb una mica de por i em va fer una abraçada. En veure'l fer dos gestos, el cor em va fer un salt: la seva cara em sonava molt, però no recordava

d'on. Em preocupava però aquesta familiaritat, sobretot quan estava seriós. En canvi, quan reia era més xinès que mai, i això ja em semblava millor.

Després de les salutacions al replà es va ficar a casa sense demanar permís i se'n va anar directe al sofà on hi havia la Nina. La meva filla se'l mirava sense por: cosa estranya en ella, que és molt seca amb els nouvinguts. Sol fer mala cara a tothom que és nou, fins que no li donen caramels o pa. Però al xinès se'l mirava feliç, com si fos una joguina.

—Jo a vostè no vaig arribar a conèixer-lo —em diu en Woung prement les galtes a la meva filla—, però a la Nina sí. A ella sí que la conec, oi que sí, Nina?

La Nina fa que sí amb el cap. És el sùmmum.

—D'on la coneixes a la Nina, del fotoblog? —li pregunto amb una mica de ressentiment, com si de sobte sabés que no hauria d'haver obert la porta a aquest home, si més no amb la meva filla a casa.

—No, d'aquí no —em diu—. La Nina és la meva besàvia, per part de mare.

Em recorre un calfred per l'esquena. Em fan por els bojós, des de sempre que els tinc fòbia, perquè mai sé com cal reaccionar davant el seu desdoblament. Faig un esforç per entendre d'una manera lògica el que ha dit:

—La teva besàvia també es diu Nina? Això és el que em vols dir? —pregunto, i el miro als ulls, demanant-li en silenci que no digui el que sospito que està a punt de dir.

Però va i ho diu, un segon després que jo endevini el que dirà, ell somriu i ho diu:

—La Nina és la meva besàvia, Hernán. Vostè és el meu rebesavi —s'asseu en una cadira, com si estigués cansat, com si ja no importés res més, i remata—: i jo vinc del futur.

A la tele sense so hi ha dibuixos animats que la Nina observa sense parpellejar. Tota la resta a casa meva és silenci, i un xinès boig que em mira.

—Vens del futur —repeteixo a poc a poc, sense perdre la calma, posant-me entre el nouvingut i la meva filla, mesurant la distància fins a la porta, buscant amb la vista algun ganivet Tramontina per defensar-me de l'atac imminent d'aquest ximple.

—De l'any 2098 —em diu—. Aquest és l'arbre, miri-se'l amb calma.

Em passa un tros de paper escrit a mà, amb el dibuix d'un arbre genealògic malgirbat, com si hagués estat redactat durant un viatge en tren. Ple de línies, fletxes i cercles que ometo, al paper hi diu alguna cosa així com:

La Nina es casa amb el Fernando (un advocat uruguaià) i dona a llum al Marc, el 2026. El Marc es casa amb la Dai-ki, coreana, i tenen els bessons Yuan i Andreu el 2051. La Yuan es casa amb un advocat argentí i tenen Li (2070), Lucas (2072) i Woung (2075).

A la part de darrere del full hi ha un mapa per arribar a la Sagrada Família, al Parc Güell i a altres punts turístics de Barcelona. Li torno l'arbre i el miro als ulls, sense expressió. L'estudio lentament.

En realitat, el xinès no sembla perillós en un sentit físic. Vull dir que no sembla inquiet o desesperat per matar-me. Tota la seva bogeria, de moment, és verbal. Però jo m'he trobat moltes vegades amb bojos: sé que actuen d'una manera gradual, sé que la seva al·lucinació va sempre *in crescendo*, que mai no s'ha de confiar en la serenitat de les seves mans. Per què mentir? Estic cagat de por. La meva filla té un any i mig, fa només divuit mesos que la tinc. He topat amb bojos moltes vegades, i sempre me n'he sabut defensar, sempre he sabut moderar la situació amb una dosi de psicologia, o almenys n'he sabut sortir disparat a temps. Però aquesta és la primera vegada que poso en perill algú més important que la meva vida. La Nina és al sofà, amb els seus ullassos innocents. I joestic cagat de por.

Temps. Necessito fer temps per saber com actuar, de quina manera treure'm de sobre aquest guillat.

—No em creu —em diu el xinès.

—Ho hauria de fer?

—En realitat, em pensava que em costaria menys convèncer-lo, un cop hagués vist l'arbre genealògic —em diu—. Jo vaig llegir una teoria seva, ho recorda?, en què explica que els extraterrestres no existeixen, que som nosaltres mateixos en el futur. Vostè mateix ho ha escrit alguna vegada, això.

—Acostumo a escriure moltíssimes ximpleries, massa i tot.

—Però aquesta era veritat —m'anima—. Va, per què no s'asseu i es relaxa una mica? —m'acosta una cadira—. Vol que posi l'aigua, que ens prenguem uns *mates*?

Llavors decideixo una estratègia i actuo.

—Podríem fer el següent —li dic, amb molt de tacte, fingint que miro el rellotge amb naturalitat—. Jo he de portar la Nina a la llar d'infants ara mateix. Si vols ens trobem al bar de la cantonada d'aquí a mitja hora. M'hi esperes i xerrem. Tota la tarda, què et sembla?

—No hi vindràs —em diu, i llavors em tuteja.

—A on? —Em comencen a tremolar les cames.— A on no vindré?

—Al bar. T'espero una hora, dues hores, i després arriba un guàrdia urbà i em demana els documents. Tu ets a casa dels teus sogres. M'envies la policia per telèfon perquè et penses que estic boig, que vull fer-te mal.

Se m'omplen els ulls de llàgrimes. Aquesta era exactament la meva idea, exactament aquesta, punt per punt.

—No, res a veure... Què t'ho fa pensar, això? —li pregunto.

—Aquesta ja és la segona vegada que et vinc a veure. La primera em vas enviar la policia. Jo t'esperava al bar. Ara ja ho he après, per això t'he portat l'arbre, perquè em creguis.

—És la teva segona vegada? —dic, somrient de pànic—. Això és com *Atrapat en el temps*?

—Sí... I tu ets l'Andie McDowell —em diu, i riu com un xinès feliç—. Mira. Fem-ho bé. Jo no penso fer-vos cap mal, ni a tu ni a ella. Com podria fer-vos mal, si sou la meva sang? Només he vingut per xerrar una estona, per conèixer-te.

—Ets boig, nano, no pots demanar-me que et cregui —li dic.

—D'aquí a un minut, just un minut, trucarà la teva dona al mòbil —afirma.

Et preguntarà si he vingut. Això ja va passar la primera vegada, i passarà ara de nou. En cinquanta segons, exactament. Amb aquesta dada et convenço que tot el que dic és cert. Et convenço amb aquesta dada? Trenta segons i sona el telèfon. Amb això et quedes tranquil?

No li responc; em mossego el llavi. Tranquil, em quedo tranquil amb això? Miro el mòbil de damunt la taula. No sé què vull que passi. No sé si prefereixo que no soni, i saber que estic davant d'un boig perillós que sap karate; o si m'estimo més que soni, que sigui la Cris la que truqui, i llavors saber que el xinès que somriu és, realment, el meu rebesnet que ha arribat del futur en una nau nodrissa o alguna cosa així. No sé què vull.

—Vint segons —diu el Woung—. Quan truqui la teva dona, digues-li que encara soc aquí, que estem xerrant, que soc un lector d'*Orsai*, que tot va bé. No l'alarmis, és inútil... Jo mentrestant posaré l'aigua a bullir per als *mates* —em pica l'ullet i diu—: Deu segons i sona. Tranquil.

El Woung s'aixeca i se'n va a la cuina. Em quedo quiet. Sento l'aigua que cau com una pluja al fons del bullidor, el foc que s'encén, i la seva veu, la del xinès, que diu molt a poc a poc: «Cinc segons, i quatre, i tres...» Tot sembla un somni.

I llavors sona el telèfon. És la Cristina: vol saber si ha vingut el lector estrany, si ja se n'ha anat, que com era, que què volia.

—A la nit t'ho explico —li dic—. Ens estem prenent uns *mates* aquí a casa. Més tard et truco, la Nina està mirant la tele. Un petó.

Quan penjo, el Woung treu el cap per la cuina, somrient, amb el seu somriure de xinès, i em diu:

—Te'l prens amb sacarina i un rajolí de llimona, no? Com tota la família.

—Sí, Woung —li dic—, com us el preneu vosaltres.

* * *

—No vull saber què passarà amb mi, no vull saber què passarà amb les persones que estimo. No vull que se t'escapi una sola paraula ambigua; no vull pistes. Respecta la meua vida, Woung, respecta la felicitat d'aquest novembre en què no se m'ha mort ningú, vull seguir aquí un temps, no vull que l'ombra de les teves dades em tapi el solet —dic al meu rebesnet—, el que jo vull saber del futur és allò superficial, la tafaneria; soc massa cagat per a tot allò que importa.

El Woung em mira seriós i fa que sí amb el cap. La seva boca fa una ganyota com el moment abans d'escopir la gàrgara, com dient: vostè tranquil.

—Si no és que —li dic, amb cautela— jo en el futur sigui un líder de la resistència contra les màquines intel·ligents; en aquest cas, si soc un heroi i la teva generació m'idolatra, explica-m'ho tot.

—No, avi. Vostè no és res d'això.

(Em diu *avi*.)

—Millor, perquè estic a favor de les màquines. I vosaltres, què? —li pregunto— Veniu sovint aquí, al passat, o és una moda nova?

—Ve força gent a comprar maria, perquè allà gairebé no n'hi ha. Però així com jo, a visitar avantpassats, molt poca. És un viatge incòmode, i bastant car.

—No hi ha maria al futur? —se'm posa la pell de gallina.

—Haver-n'hi, n'hi ha —em diu el Woung—, el que ja no existeix és aquesta cosa tan bonica vostra de fer el porro, de veure la fulla, de fumar traient fum. Això ja no hi és.

—I com fumeu maria, vosaltres?

—Tenim tarifa plana —em diu—. Paguem un preu fix al mes, i hi ha empreses que te'n donen el servei, directe al cap.

—Aneu drogats tota l'estona?

—No! Bé, la majoria no. Jo ara estic desconnectat, perquè estem parlant. Però si en vull una mica, parpellejo tres vegades i ja em puja. És pràctic.

—Més que pràctic. És boníssim! —li dic— No cal anar a comprar, no cal amagar-se, mai no portes res a sobre...

—I a més no et cal fingir—em diu Woung—. Si estàs drogat i apareix la teva mare, parpelleges dues vegades i ja estàs bé. El temps que calgui.

—Quina meravel·la, el futur —li dic—. I quant costa per mes, la tarifa plana de maria?

—Hi ha diversos preus. Jo tinc el servei de Vodafone, que costa onze minuts al mes.

—Onze minuts?

—Al futur no hi ha diners —em diu el Woung—. El valor més preuat és el temps. Tots naixem rics, diguem-ne. Cada nen que neix té uns cent anys de crèdit. Després creixes i vas gastant temps. Vols comprar-te una moto? Et costa sis mesos. Una casa? Un any i escaig. Tot el que compres se't va descomptant. I tot el que vens, se t'acumula.

—No ho entenc.

—Imagin't que te'n vas amb una puta —em diu Woung—. Una puta cobra trenta minuts un servei complet.

Quan acabes de follar-te-la, tens mitja hora menys de vida, i la puta mitja hora més. És fàcil.

—I llavors qui són els rics en el futur?

—El concepte de riquesa varia segons els interessos de cadascú. Per exemple, jo tinc vint-i-tres anys, és a dir, tinc un capital suficient per tenir set cotxes, dos xalets, i viure la gran vida durant cinc anys més, i morir. O també tinc la possibilitat de viure sense luxes fins que en faci vuitanta o noranta. Cadascú fa el que vol.

—I la gent què sol fer?

—Hi ha de tot. Els *pijos* moren joves —em diu el Woung—. Jo soc del grup que viu a poc a poc per arribar més lluny. Fins ara, la meva despesa més extravagant ha estat la de venir a veure't. Aquest viatge m'ha costat tres anys. És caríssim.

—Et moriràs tres anys abans per culpa meva?

—No, no es mesura d'aquesta manera... Diguem que viuré el que em quedi amb l'alegria d'haver fet el que tenia ganes de fer.

—I la feina, llavors? —vull saber— Com funciona? Quant guanya la gent al futur?

—La gent guanya el que treballa —em diu—. Qui treballa sis hores al dia, guanya sis hores. Qui treballa quaranta hores a la setmana, guanya això. I es pot viure sense treballar, però és clar, vius menys.

—Llavors el treball qualificat no compta —dic—. Un fuster que triga dues hores a fer una cadira i un poeta que triga dues hores a compondre un poema guanyen el mateix.

—Exacte: cadascun guanya dues hores.

—Però si el poema és meravellós?

—Aquesta és una gran tara de la teva societat... Creure que un poema pot ser més meravellós que una cadira.

—I els lladres, què roben si no hi ha diners?

—No hi ha lladres —em diu el Woung—, ni crims econòmics. Només algun crim passional.

—Llavors hi ha presons.

—No. Hi ha multes. Et multen amb els anys exactes de la víctima. Si mates un paio de trenta-cinc anys, aquesta és la teva multa: trenta-cinc anys. Moltes vegades vol dir pena de mort. Gairebé ningú mata ningú. Tampoc hi ha suïcidis. Per què et voldries suïcidar, si et pots comprar tot el que vulguis amb el que et queda de temps i morir en l'opulència?

—Llavors no hi ha dolents?

—És clar que hi ha dolents. Els pesats, per exemple. Aquesta gent que et trobes pel carrer i se't posa a parlar i et fa perdre el temps. Els densos. Aquesta és la gran escòria de la meva societat. Els que triguen molt a explicar-te un acudit, els que et fan esperar al cotxe, els que et conviden a festes avorrides... Els que et fan perdre el temps sense gaudir-lo, aquests són els dolents.

—I la política, com funciona?

—Ja t'ho he dit, no hi ha lladres.

—Però m'imagino que a cada país hi deu haver un president, i que el president el trieu entre tots. Una democràcia, una cosa així.

—Quan vam acabar amb les malalties —em diu el Woung—, i vam poder aconseguir que el capital humà més gran fos la salut (és a dir: el temps de supervivència), també vam acabar amb el capitalisme i el comunisme. Ningú té res que algú altre pugui robar per beneficiar-se'n. Si mates algú, no et quedes amb el seu temps extra. Llavors, per què matar-lo? En el mateix sentit, per a què necessitem democràcia i ximpleries si tot està sempre en ordre?

—M'emociona això que m'estàs explicant, Woung —li dic sincerament—, però hi ha d'haver esquerdes, ha d'haver-hi errors. Som humans, i estem fets per espatllar-ho tot i fer-ho pols. On és l'error?

—Els errors també són una tara de la teva societat, avi. Amb el temps les coses aniran millorant molt. T'ho garanteixo.

El Woung va marxar de casa gairebé de nit, i em va deixar una sensació estranya de pau. Estava clar que jo no arribaria a viure d'aquesta manera (fumo massa per tenir esperances a llarg termini) però potser la Nina, la meva filla, sí que podrà veure aquest món on el capital humà més important és el temps.

Vaig parpellejar tres vegades, no fos cas que el wifi de porro amb tarifa plana encara durés al menjador de casa, però no va passar res. Llavors vaig obrir la caixeta feliç i me'n vaig fer un dels antics, dels que s'enrotllen amb els dits, dels que costen deu euros a la cantonada. I em vaig asseure a la butaca gran a perdre el temps.

© Hernán Casciari, 2023
© de la traducció: Cristina Badia Tost i Nina Casciari Badia, 2023
© de la il·lustració de la coberta: Matías Tolsà, 2023
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2023
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: setembre de 2023
ISBN: 978-84-1303-480-5
DL: L 512-2023
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

«**imprès a lleida**»

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.